

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду № 151

Квітень 2012 р.

Boulois проти Люксембурга [ВП] - 37575/04

Рішення від 3.4.2012 [ВП]

Стаття 6

Цивільний процес

Стаття 6-1

Цивільні права і обов'язки

Неодноразова відмова керівництва тюрми, без права оскарження до адміністративних судів, надати ув'язненому тимчасове звільнення: *немає порушення*

Факти – Заявник був засуджений до позбавлення волі строком на п'ятнадцять років. Між 2003 і 2006 роками він подав шість прохань про надання дозволу на тимчасове звільнення («тюремна відпустка») на підставі, зокрема, що він мав виконати адміністративні дії і відвідувати заняття з професійного навчання. Керівництво тюрми відхилило усі його прохання. Заявник подав до адміністративного суду заяву про судовий перегляд перших двох відмов, котрий постановив, що не має юрисдикції для розгляду такої заяви. Це рішення було залишене без змін Вищим адміністративним судом.

У рішенні від 14 грудня 2010 року (див. Інформаційне повідомлення № 136), Палата Суду встановила, чотирма голосами проти трьох, порушення статті 6 § 1 на тій підставі, що відсутність будь-якого рішення за суттю заяви про судовий перегляд анулювала наслідки перегляду адміністративними судами рішень керівництва тюрми. Окрім того, чинне законодавство не надавало ув'язненим жодного іншого засобу.

Право – Стаття 6 § 1: Стаття 6 § 1 Конвенції не має застосовуватись в аспекті кримінального судочинства, оскільки судові справи стосовно тюремної системи в принципі не відносяться до визначення «кримінального обвинувачення». Отже, Суд мав вирішити, чи мав заявник «цивільне право», аби встановити, чи процесуальні гарантії, надані статтею 6 § 1, застосовуються до судового розгляду щодо прохання про тюремну відпустку. Спершу треба було визначити, чи мав заявник «право» на тюремну відпустку. Національне законодавство визначало тюремну відпустку як дозвіл залишати тюрму або на частину дня, або протягом двадцяти чотирьох годин. Це був «привілей», який «[міг] бути наданий» ув'язненим за певних обставин. Наміром законодавця вочевидь було запровадження привілею, стосовно якого не було передбачено жодного засобу. Відповідальні органи мали повноваження з надання чи не надання відпустки, навіть якщо даний ув'язнений формально відповідав усім вимогам. Щодо тлумачення законодавства національними судами, то адміністративні суди відхилили свою юрисдикцію у розгляді заяви про судовий перегляд. Відповідно, заявник не може стверджувати, на обґрунтованих підставах, що має «право», визнане національною правовою системою.

Окрім того, хоча Суд визнав законну мету політики поступової соціальної реінтеграції осіб, засуджених до позбавлення волі, ні Конвенція, ані її протоколи однозначно не говорять про право на тюремну відпустку. Те ж стосується і можливих принципів міжнародного права. Зрештою, поміж державами-учасницями не існує згоди щодо статусу тюремної відпустки і умов її надання. У будь-якому випадку, держава-відповідач була далеко не байдужою до питання реінтеграції ув'язнених, про що свідчить існування тюремної відпустки і поточна законодавча реформа стосовно виконання покарань.

З огляду на перераховане, скарги заявника не стосуються «права», визнаного законодавством Люксембургу або Конвенцією. Відповідно, стаття 6 не застосовується.

Висновок: немає порушення (п'ятнадцятьма голосами проти двох).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це резюме, підготовлене Секретаріатом, не є обов'язковим для Суду.

Посилання на [Інформаційні повідомлення з юриспруденції](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int